

Motina Dievo Grabnyczius

Puiki Apysaka

— Tinku ant to! — atsake ant galo.

— O! tai tokiam karte, kumai, pasiraszyk czia.

— Ka ženklina tas pasiraszymas? — paklause Antanas, kada pamate knygas kurias jam Belzebubas padavinejo.

— Ženklina tai, jog duszta tavo ir kunas bus mano už penkesdeszimts metu, bet skubink, nes jeigu gaidys užgiedos tai tavo kluonas bus nepastatytas.

— Penkesdeszimts metu, — pamislino Antanas, — tai labai ilgai turin in vales laiko... ir laszu kraujo pasirasze.

Pikta dvasia tuojaus isznyko.

Ukininkas apsigryzo ir pारेko namon.

Patį padave jam vakariene.

— Ne esmiu alkanas, — suniurnejo Antanas.

— Atsilsek truputi Antanai, pasikalbesim rytoj abudu. Ponas Dievas susimyles ant mus.

— Kalbi vis apie Pona Dieva, Duok man pakaju; ne eistu gult nes nenoriu miego. Paezei taipos-gi miegot nesinorejo, nes pergazzino ja neramumas vyro; guledama mate kaip jos vyras iszeitinejo ir vel sugryzinejo kas kartas labiau iszbalusiu veidu ir susijudino. Pastkele ant galo motere isz lovosa ir iszejo paskui vyra; nes atstojus ant slenkscio terp durium nusistebejo: labai baisei persistate jos akim.

Tamsumoje nakties dauguma mažu gaivalu su ugnineis veidais, su katineis nagais ir viztine m kojom krutejo ant degesiu kluono ir su neispasakytas siela state nauja kluona.

Vyras tame laike incojo tn grinczia.

— Ka tai ženklina, Antanai, — paklause motere drebedama, — praeikiu tave ant Kristuso, atsakyk man.

Kada motere suminejo Kristusa, Antanas atsake su verkim:

— Tai yra, mano brangi Franciszka, iszgelbejimas mus ant szio svieto, bet prazuvimas amzinas ant ano svieto.

Ir viska apsaake paczei.

Franciszka buvo motere doru ir dievobaiminga ir atsimtne ta ka priesz ugni buvo užmirszus; sugryzo in grinczia, puole ant keliu ir karsztai pradejo melstis priesz abroza Szvenciansios Panos.

Kada pabaige melstis, rodeisi jai jog Marija szypsosi o velnes ant jos pedu raites ne iszpasakytai. Priesz abroza Marijos radosi taipos-gi stora grabnyczia paszventyta die-noje Apezystijimo Szvenciansios Panos Marijos kuria budavo užsidega laike svarbiu szvencziu arba valandoje smerties. Franciszka dasiprato pamokinima Marijos, paeme grabnyczia, uždege ja su sierka aplietu (nes da tame laike zapalku nesirado) ir iszejo isz grinczos. Kada nusidave ant to daigto kur viztintis tvartas radosi; toje valandoje gaidys, kuris po vakarykszei dienai neužmigo, pamislino sau jog tai ausztrinke taip szvieczta ir pilna gerkle užgiedojo kuku-ri-ku!

Tame geidalui atsiliepe szvilpimas laukinis visu tu mažu sutverimu; paszventyta žibinte

— Galesi tai pabaigt, nes pagal mano viena prisakyma: — jog man atiduosi kudiki kuris tau užgims?

— Duszta kudikio savo, ne, niekadosi! Savo duszta tau atiduosi jeigu nori!

— Tavo! — duszta man snvis bus len... outie. Dukters tavo reil... t galo ji nieko tame ne prazudys, pasilikis kunigaiksztiene.

Antanas ilgai mislino apie tai. Ne, negaliu jam duot loe-na savo kudiki; — paszauke susijudines Antanas, bet kas su juom stosis jeigu pasilikis ubagu. Asz, turtlingiauses ukninkas visam kaime, turetun pasilikit ubagu, o mano kudikis pō tam turetun sarmatintis žmonem pasirodyt! Ne, tai ne galimas daigtas!

Antanas isztiese rankas ir prisiege vėlniui, jog tinka ant jo noru.

— Eik pabaigk kluona; — tare po tam velnes, — o už triju menesiu atsimink ant savo prisiegosi!

In tris menesius vėliau, viena rudenini vakara, Antanas szildesi priesz ugni deganti ant kamino. Franciszka stovejo prie vyges mergiunes ir dainavo linksmas daineles, o mergiuka sapnuodama apie aniuolus szypsojosi. Mariute, (toki varda mergiuke apturejo per Szv. Krikszta,) miegojo saldži o lauke vejelis neszižio sniega in visas szalis. Ant kart kas tokis pabarszkino in duris, o už durium atsiliepe grandus balsas:

— Del ko ne? Juk taip baisus oras lauke!

Antanas užsimislino, nebuvo tai jojo papratimu, idant varguolius nuo savo durium nuvarinet, o kad Franciszka jau neturejo gazo lemputeje ant priemimo pakelevingo, tai nu-ejo priesz abroza Motinos Dievyk! Ateis laikas, kuriame pati dukte pabaigs degtint ta grabnyczia.

— Da sz sunaudosiu ja iki dukte mokes ja uždegt.

— Prisiekiau tau, jog noriu kad tavo dukte kuogreicziause numirtu. Tie baisus zodzei labai perversz szirdi nelaimingos motinos. — Toliaus bus.

— Galesi tai pabaigt, nes pagal mano viena prisakyma: — jog man atiduosi kudiki kuris tau užgims?

— Duszta kudikio savo, ne, niekadosi! Savo duszta tau atiduosi jeigu nori!

— Tavo! — duszta man snvis bus len... outie. Dukters tavo reil... t galo ji nieko tame ne prazudys, pasilikis kunigaiksztiene.

Antanas ilgai mislino apie tai. Ne, negaliu jam duot loe-na savo kudiki; — paszauke susijudines Antanas, bet kas su juom stosis jeigu pasilikis ubagu. Asz, turtlingiauses ukninkas visam kaime, turetun pasilikit ubagu, o mano kudikis pō tam turetun sarmatintis žmonem pasirodyt! Ne, tai ne galimas daigtas!

Antanas isztiese rankas ir prisiege vėlniui, jog tinka ant jo noru.

— Eik pabaigk kluona; — tare po tam velnes, — o už triju menesiu atsimink ant savo prisiegosi!

In tris menesius vėliau, viena rudenini vakara, Antanas szildesi priesz ugni deganti ant kamino. Franciszka stovejo prie vyges mergiunes ir dainavo linksmas daineles, o mergiuka sapnuodama apie aniuolus szypsojosi. Mariute, (toki varda mergiuke apturejo per Szv. Krikszta,) miegojo saldži o lauke vejelis neszižio sniega in visas szalis. Ant kart kas tokis pabarszkino in duris, o už durium atsiliepe grandus balsas:

— Del ko ne? Juk taip baisus oras lauke!

Antanas užsimislino, nebuvo tai jojo papratimu, idant varguolius nuo savo durium nuvarinet, o kad Franciszka jau neturejo gazo lemputeje ant priemimo pakelevingo, tai nu-ejo priesz abroza Motinos Dievyk! Ateis laikas, kuriame pati dukte pabaigs degtint ta grabnyczia.

— Da sz sunaudosiu ja iki dukte mokes ja uždegt.

— Prisiekiau tau, jog noriu kad tavo dukte kuogreicziause numirtu. Tie baisus zodzei labai perversz szirdi nelaimingos motinos. — Toliaus bus.

— Galesi tai pabaigt, nes pagal mano viena prisakyma: — jog man atiduosi kudiki kuris tau užgims?

— Duszta kudikio savo, ne, niekadosi! Savo duszta tau atiduosi jeigu nori!

— Tavo! — duszta man snvis bus len... outie. Dukters tavo reil... t galo ji nieko tame ne prazudys, pasilikis kunigaiksztiene.

Antanas ilgai mislino apie tai. Ne, negaliu jam duot loe-na savo kudiki; — paszauke susijudines Antanas, bet kas su juom stosis jeigu pasilikis ubagu. Asz, turtlingiauses ukninkas visam kaime, turetun pasilikit ubagu, o mano kudikis pō tam turetun sarmatintis žmonem pasirodyt! Ne, tai ne galimas daigtas!

Antanas isztiese rankas ir prisiege vėlniui, jog tinka ant jo noru.

— Eik pabaigk kluona; — tare po tam velnes, — o už triju menesiu atsimink ant savo prisiegosi!

In tris menesius vėliau, viena rudenini vakara, Antanas szildesi priesz ugni deganti ant kamino. Franciszka stovejo prie vyges mergiunes ir dainavo linksmas daineles, o mergiuka sapnuodama apie aniuolus szypsojosi. Mariute, (toki varda mergiuke apturejo per Szv. Krikszta,) miegojo saldži o lauke vejelis neszižio sniega in visas szalis. Ant kart kas tokis pabarszkino in duris, o už durium atsiliepe grandus balsas:

— Del ko ne? Juk taip baisus oras lauke!

Antanas užsimislino, nebuvo tai jojo papratimu, idant varguolius nuo savo durium nuvarinet, o kad Franciszka jau neturejo gazo lemputeje ant priemimo pakelevingo, tai nu-ejo priesz abroza Motinos Dievyk! Ateis laikas, kuriame pati dukte pabaigs degtint ta grabnyczia.

— Da sz sunaudosiu ja iki dukte mokes ja uždegt.

— Prisiekiau tau, jog noriu kad tavo dukte kuogreicziause numirtu. Tie baisus zodzei labai perversz szirdi nelaimingos motinos. — Toliaus bus.

— Galesi tai pabaigt, nes pagal mano viena prisakyma: — jog man atiduosi kudiki kuris tau užgims?

— Duszta kudikio savo, ne, niekadosi! Savo duszta tau atiduosi jeigu nori!

— Tavo! — duszta man snvis bus len... outie. Dukters tavo reil... t galo ji nieko tame ne prazudys, pasilikis kunigaiksztiene.

Antanas ilgai mislino apie tai. Ne, negaliu jam duot loe-na savo kudiki; — paszauke susijudines Antanas, bet kas su juom stosis jeigu pasilikis ubagu. Asz, turtlingiauses ukninkas visam kaime, turetun pasilikit ubagu, o mano kudikis pō tam turetun sarmatintis žmonem pasirodyt! Ne, tai ne galimas daigtas!

Antanas isztiese rankas ir prisiege vėlniui, jog tinka ant jo noru.

— Eik pabaigk kluona; — tare po tam velnes, — o už triju menesiu atsimink ant savo prisiegosi!

In tris menesius vėliau, viena rudenini vakara, Antanas szildesi priesz ugni deganti ant kamino. Franciszka stovejo prie vyges mergiunes ir dainavo linksmas daineles, o mergiuka sapnuodama apie aniuolus szypsojosi. Mariute, (toki varda mergiuke apturejo per Szv. Krikszta,) miegojo saldži o lauke vejelis neszižio sniega in visas szalis. Ant kart kas tokis pabarszkino in duris, o už durium atsiliepe grandus balsas:

— Del ko ne? Juk taip baisus oras lauke!

Antanas užsimislino, nebuvo tai jojo papratimu, idant varguolius nuo savo durium nuvarinet, o kad Franciszka jau neturejo gazo lemputeje ant priemimo pakelevingo, tai nu-ejo priesz abroza Motinos Dievyk! Ateis laikas, kuriame pati dukte pabaigs degtint ta grabnyczia.

— Da sz sunaudosiu ja iki dukte mokes ja uždegt.

— Prisiekiau tau, jog noriu kad tavo dukte kuogreicziause numirtu. Tie baisus zodzei labai perversz szirdi nelaimingos motinos. — Toliaus bus.

— Galesi tai pabaigt, nes pagal mano viena prisakyma: — jog man atiduosi kudiki kuris tau užgims?

— Duszta kudikio savo, ne, niekadosi! Savo duszta tau atiduosi jeigu nori!

— Tavo! — duszta man snvis bus len... outie. Dukters tavo reil... t galo ji nieko tame ne prazudys, pasilikis kunigaiksztiene.

Antanas ilgai mislino apie tai. Ne, negaliu jam duot loe-na savo kudiki; — paszauke susijudines Antanas, bet kas su juom stosis jeigu pasilikis ubagu. Asz, turtlingiauses ukninkas visam kaime, turetun pasilikit ubagu, o mano kudikis pō tam turetun sarmatintis žmonem pasirodyt! Ne, tai ne galimas daigtas!

Antanas isztiese rankas ir prisiege vėlniui, jog tinka ant jo noru.

— Eik pabaigk kluona; — tare po tam velnes, — o už triju menesiu atsimink ant savo prisiegosi!

In tris menesius vėliau, viena rudenini vakara, Antanas szildesi priesz ugni deganti ant kamino. Franciszka stovejo prie vyges mergiunes ir dainavo linksmas daineles, o mergiuka sapnuodama apie aniuolus szypsojosi. Mariute, (toki varda mergiuke apturejo per Szv. Krikszta,) miegojo saldži o lauke vejelis neszižio sniega in visas szalis. Ant kart kas tokis pabarszkino in duris, o už durium atsiliepe grandus balsas:

— Del ko ne? Juk taip baisus oras lauke!

Antanas užsimislino, nebuvo tai jojo papratimu, idant varguolius nuo savo durium nuvarinet, o kad Franciszka jau neturejo gazo lemputeje ant priemimo pakelevingo, tai nu-ejo priesz abroza Motinos Dievyk! Ateis laikas, kuriame pati dukte pabaigs degtint ta grabnyczia.

— Da sz sunaudosiu ja iki dukte mokes ja uždegt.

— Prisiekiau tau, jog noriu kad tavo dukte kuogreicziause numirtu. Tie baisus zodzei labai perversz szirdi nelaimingos motinos. — Toliaus bus.

TARADAIKA

Tankiai Dievas parodo stebukla, Net iszgydo ir akla, Bet latrus nubaudzia, O dorus priglaudzia.

Apsakysiu apie toki viena, Kas atsitiko szvanta diena, Vienoje Nedelios dienoje, Puczka užliodavo, Na ir szaudyti iszvažiavo. Pulkeli pakszeziu užtiko, Ant savo negiliuko, Pyksztelejo — plyszo karabinas, Ir tas žmogus ar vaikas, Likosi sunkiai suzeistas, Neteko rankos, veidas baisiai apraskytas, Bjauriai ant terlos likos padabintas. Jaigu butu žmogiszkai

gyvenes, Butu tos nelaimės nepažines, Ar da vis priesz Dieva-kariaus, Ar pliovoti ant tikybos nepaliaus.

Tai vyrucziai ne kas, Tiktai gyvas stebuklas, Tegul kiti isz to pamokinima turi,

Apie save gerai apsižiuri, Perkreczia gerai savo sanzine, Ba kaip su juom bus tai nežine.

Kokiam tai Lietuviszkam mieste, Buvo ant kriksztynu sueite, Buvo merginu ir bobu, O ir keletas vyru, Gere ir szumijo, Ant biryniu grajino, Sztai padare paroda, Viena pasigerus boba, Szoko raudona kazoka, Pasikelus augsztai andaroka, Žinoma, kas nori sorkiu matyti,

Ant Lietuviszku kriksztynu turi eiti, Jau ka pasigerus bobele padaro,

To ne piemens nepadaro. Toliaus keli vyrai susikivircino, Na ir už krtu susikabino, Ir tas buvo,

Kad abudu ant grindu griuvo. Gaspadine namo, norints po ligai,

Priszoko prie vyru staigai, Per terlas abiem sudave gerai, Kad apsiliejo juka nebagai, Riksmas pasidare didelis, Rodos kad insisuko kokis paibelis,

Kedes ir stalai braszejo, Langai ir stiklai skambejo, Kad nebutu palicimonai pribuve,

Kaszin kas butu buve, Surankiojo visus, Girtus ir blaivus, In patrle susodino, Ir in koza nugabeno. Sukimszo kaip gyvulius. Po kelis in mažus ruimus, Ant rytojaus prova padare, Užmokejo pustinai už nakvyne,

Tai tau ir kriksztynos vaikine.

— Na broliuk, eikie su manim!

— Pamazeli, szirdele. Nori mane paimt, o pagal kokia prova?

Po tuju zodziu paeme kodeksa ir pradejo skaityt giltinei visokias provas ir gincytis su ja jog neturi jokiu tiesu prie jo.

Giltine, kaipo teisinga visame, pradejo su juom bartis ir ant visko turejo atsakyma, o reikia pripazinti jog turejo terla kaip ant jomarko.

Taip baresi su savim per 13 diepu jiedu o giltine persitikrinus jog advokato neperkalinus, dave už pragrajinta ir norejo trauktis szalin.

— Sustok! pamaželi! — suriko advokatas, pagriebeis ja už drobles ir pareikalavo idant jam užmoketu kasztus už pragraszima 13 dienu laiko.

Giltine persigando nes buvo nuoga kaip rasztininkelis prie galo mensesio ir neturejo pinigų prie saves nes prisiege užlaikyt nekaltybe ant amziu, — bet advokatas, senas rakalis, atsake jog jam tas neapeina ir nepaleis josios pakol jam neatlygins už sugaiszinta laika.

Matydamas jog sena boba atsiuduoda tik kaulais ir veju, paeme nuo josios droble ir dalge o kad ir tai neužteko, nu-plese jai skura ir iszmete laukan.

Nuo tojo laiko giltine neima jokio advokato o kad ir negalima buvo idant advokatai ant visados gyventu, per tai szventas Petras nutare idant nuo to laiko advokatus vėlniai imtu, kas sziadien ir stojasi ir taip bus lyg pabaigai svieto. — F.

GILTINE IR ADVOKATAS

K I E K AMERIKONAI ISZDUODA ANT VISOKIU PASILINKSMINIMU PER META LAIKO.

Amerikonai iszduoda per metus gal daugiau kaip \$10,000,000 (deszimts bilijonu doleriu) ant visokiu pasilinksminimu arba daug mažiau ne kaip iszduota ant kares.

Ant kelioniu oriniu ir ant žemes iszduoda ant meto \$25,000,000; ant atletiszku sportu \$500,000,000; ant gerymu ir naktiniu klubu \$23,000,000; ant dranguviu, klubu ir t.t. \$382,000,000; ant futboles \$47,000,000; ant krutamuju paveikslu \$1,500,000,000 ir ant automobiliniu kelioniu \$3,000,000,000.

Ant mažesniu pasilinksminimu ir visokiu smagumu iszduoda kitus bilijonus doleriu. Isz kur imasi tieji pinigai jaigu po visa Amerika vieszpattanja tokia bedarbe. Beveik kožnam mieste pasilinksminimo vietos priksmsztos žmonimis ir žmoneš rugoja kad neturi pinigų.

Naujas Lietuviszkas SAPNORIUS

Naujas Didelis Saporius 160 puslapiu, su daugybe nauju paveikslu, iszaiszina visokius sapnus, kokius žmogus gali sapnuot.

Knyga puikiai drucziai apdaryta, kietais andeklineis apdarais. Preke su nusiumtimu, Tiktai \$1.00.

W. D. BOZKAUSKAS-CO., Mahanoy City, Pa.

